

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσπερικοῦ: Ἑξαετηρικοῦ:
 Ἑτησία . . . δρ. 8,— Ἑτησία φρ. χρ. 16,—
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > > 3,—
 Ἀἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστον μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσπερικοῦ λεπ. 20. Ἑξαετηρικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐθελπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰουλίου 1908

Ἔτος 30όν.—Ἀρθ. 33

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατενόει τὸν ἀναγκαῖον σύνδεσμον μεταξὺ μουσικῆς καὶ ποιήσεως. Καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον τυχαίως ἐξέπεσεν εἰς μίαν σκηνὴν θεάτρου, ἐγεννήτο ἡ πρώτη ἰδέα τοῦ μελοδράματος, τοῦ ὁποίου μετὰ τινα ἔτη ἐμελλε νὰ γίνῃ ὁ ἐφευρέτης! . . .

Ἐν τούτοις ἡ πρῶξις ἐτελείωσεν, ἡ αὐλαία κατεβιάσθη καὶ ὁ Λούλλης ἀφυκνίσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ συνῆλθε.

Ἐνας ἡθοποιός, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε παρατηρήσει διαρκούσης τῆς παραστάσεως, τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ εἶπε:

— Μπρὲ σὺ, μικρέ! Δὲν μοῦ λές ποῖος εἶσαι; Ἔλα δῶ!

Καὶ ὁ Μοντορὺ—διότι αὐτὸς ἦτο,— ἐπράβηξε τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς ἓνα δωμάτιον, ὅπου ἦσαν μαζεμένοι ὅλοι οἱ ἡθοποιοί, ἡ δεσποινὴς Μπωσατῶ, ὁ Μονφλερὺ, ὁ Ρομπέρ, καὶ ἄλλοι ὀλιγώτερον ἐνδοξοί.

— Κυρίαί καὶ κύριοι! ἀνέκραξεν ὁ Μοντορὺ, παρουσιάζων τὸν Λούλλην εἰς τὸν θιασὸν τοῦ γνωρίζει κανεῖς σὰς αὐτὸν τὸν μικρὸν παρειακτὸν ποῦ παρακολουθεῖ τὴν παράστασιν ὀπίσω ἀπὸ τὰς σκηνογραφίας;

Γενικὴ σιωπὴ ὑπεδέχθη τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν.

— Τότε λοιπὸν, κατεργαράκο μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ἡθοποιὸς σείων τὸ παιδίον, εἶσαι κλέπτης! Ἀπὸ ποῦ ἐτρύπωνες ἐδῶ μέσα;

Ὁ Λούλλης ἠσθάνθη δάκρυα ν' ἀναβαίνουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. . . Δὲν ἠμπόρεσε νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ πεσὼν εἰς ἓν κάθισμα, ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

Οἱ ἡθοποιοὶ ἦσαν ἀγαθοὶ ἄνθρωποι

καὶ ὁ θρήνος τοῦ παιδίου τοὺς συνεκίνησεν. Ἡ δεσποινὴς Μπωσατῶ ἐσχημάθη, ἐπλησίασε τὸν Λούλλην καὶ τὸν ἐθώπευσεν εἰς τὸ μάγουλον.

— Μὴν κλαῖς, μικρέ μου, τῷ εἶπε τρυφερῶς ὁ κ. Μοντορὺ ἔχει ἀγρίαν φωνὴν καὶ φωνάζει δυνατὰ ἐπειδὴ παίζει τὸν Ροδρίγον, κατὰ βάθος ὁμοῦ εἶνε καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν θὰ σὲ κείραξῃ. Ἔλα, πὲς μας τώρα πῶς βρέθηκας ἐδῶ καὶ ποῦν γυρεύεις;

Ταῦτα λέγουσα ἡ ἡθοποιὸς ἐξεκούμωσεν τὸν μανδύαν τοῦ Λούλλη, ὁ ὁποῖος

κὰς τῆς Αὐρηλίας, τὸ γνωρίζω καλά! Βλέπων δὲ τὸν ἀνεκάλυψαν, ὁ Λούλλης ἀπεφάσισε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

Διηγήθη πῶς τὸν εἶχε στείλῃ ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας διὰ νὰ τοῦ κρατήσῃ μίαν θέσιν εἰς τὸ θέατρον, καὶ πῶς λησμονήσας νὰ πάρῃ μαζί του χρήματα, εἶχεν εἰσέλθῃ ἀπὸ τὴν μικρὰν θύραν μαζί μὲ τοὺς μουσικοὺς.

Ὁ Μοντορὺ, ἀκούσας τὴν διήγησιν αὐτὴν, ἀνεσκίρτησεν.

— Ὅστε ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐδρίσκειται εἰς τὸ θέατρόν μου; ἀνέκραξε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Λούλλης, ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ.

Ἡ ἔναρξις τῆς δευτέρας πράξεως ἀνεβλήθη ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ ἀνεστατώθησαν. Ὁ ὑψηλότατος Κύριος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἐλους! Ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον δὲν ἐχρειάζετο διὰ νὰ τὸ κάμῃ ἀμέσως τῆς μόδας!

Ὁ Μοντορὺ ἄρμησεν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀπὸ τὴν σχισμάδα τοῦ παραπετάσματος ἐπεσκόπησε τὸ ἀκροατήριον. Πραγματικῶς, ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος, μεταξὺ μιᾶς πωλητριάς τῆς λαχαναγορᾶς καὶ ἐνὸς στρατιώτου, διέκρινε τὸν Γάστων τῆς Αὐρηλίας.

Ὁ δούξ ἐφαίνετο διασκεδάζων ὑπερβολικὰ καὶ ἀπολαμβάνων τὴν ἡδονὴν τοῦ ἐμῶντο. Ὁ Μοντορὺ ὁμοῦ ἐννοοῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς τοῦ δούκῆς τῆς Αὐρηλίας διὰ νὰ κάμῃ ρεκλάμαν τοῦ θεάτρου του.

Διέταξε λοιπὸν τοὺς μουσικοὺς νὰ παίξουν ἓνα κομμάτι διὰ νὰ πασχολληθῇ τὸ ἀκροατήριον, καὶ κατελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, μὲ τὴν στολὴν τοῦ Ροδρίγου, ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ὑψηλότατον, καὶ σταθεὶς ἐμπρὸς του, ἀπήγγειλε τὸ ἐπόμενον λογιδριον:

— Γνωρίζομεν πόσον ἡ Ὑμετέρα

«Τοὺς ὑπεδέχθη ἓνας χονδρὸς ἄνθρωπος...»
 (Σελ. 258, στ. β'.)

ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν ἀστείαν στολὴν τοῦ φύλακος τοῦ παπαγάλου.

— Διάβολε! ἐφώνησεν ὁ Δὸν Γομέζ αὐτὸς εἶνε καλοντυμένος!

«Ὅλοι ἐξεπλάγησαν.

— Εἶνε τοῦ θεάτρου!

— Κοιτάξτε δημοῦ αὐτὸ τὸ οἰκόσημον εἰς τὸ στήθος του.

— Μπᾶ! εἶνε τὸ οἰκόσημον τοῦ δού-

Υψηλότες ενδιαφέρονται διά πνευματικά έργα και την ευχαριστούμεν, διότι ήξιωσε να τιμήση το θέατρόν μας...

Ο δούξ της Αύρηλιας, παρ'όλας του τάς διαμαρτυρίας, ήναγκάσθη ενών άκων νακολουθήση τον ήθοποιόν και νάνεληθ μετ' αυτού εις το προσκήνιον...

Εν τῷ μεταξὺ τῷ κληθὸς ἐγειροκρότεϊ ἐνθουσιωδῶς, καταγοητευμένον μετὴν ἀπλόττητα καὶ τὴν ἀφέλειαν τοῦ Δουκὸς...

Ὅταν ἐκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν του, τοῦ ἔφεραν τὸν Λούλλη. Δειλὸν καὶ στενοχωρημένον τὸ παιδίον ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κύριόν του...

Ὁ Γάστρω ὅμως, πολὺ εὐαίσθητος πρὸς τὴν δημοτικότητα καὶ εὐδιάθετος ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα...

— Ἔτσι με φέρνεις εἰς τὸ θέατρον ἰνκόγνωτο ἐσὺ; Τίποτε ἄλλο.

Καὶ οὕτως ἐτελείωσεν αἰσίως διὰ τὸν Λούλλην ἡ θεατρικὴ ἐκείνη ἑσπερίς, ἡ ὁποία τῷ ἀφήκεν ἀναμνήσεις ἀνεξάλειπτους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Τὰ τηραγνὰ ψάρια τοῦ κ. Καρδινάλιου Ἄλλ' ὁ Λούλλη δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη τὴν κλίμακα τῶν μεταμορφώσεων...

Μίαν ἡμέραν συνώδευσεν τὴν κυρίαν του ἐπιστρέφουσαν ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῆς κομῆσης τοῦ Σοασσῶν.

Ἀπὸ τὴν βίαν του, θελήσας νὰ βοηθήσῃ τὴν Δεσποινίδα νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὸ φορεῖον, ἐκτύπησεν ἀδεξιῶς τὸ φανάρι...

Τότε αὐτὴ, ἡ ὁποία ὑπέκειτο εἰς παραξυσμὸς ὀργῆς, ἔπικε καὶ ὁ ἐκφυλὸς πατήρ της, ἔβηνεν ὠχρὰ ἀπὸ τὸ κακὸν της καὶ ὕβρισε τὸν μικρὸν βανουσοστάτα:

— Ἀνόητε, ἀδέξιε, καληρόπαιδο! Ἔξω ἀπ' ἐδῶ! Γκρεμισοῦ!... ἐφώναζε,

χωρὶς νάκούῃ τὴν παιδαγωγὸν της, ἡ ὁποία εἰς μάτην προσεπάθει νὰ τὴν καταπραύνη. Γρήγορα νὰ πάρουν ἀπὸ ἐδῶ αὐτὸ τὸ παληρόπαιδο!.. νὰ μὴ τὸ βλέπω!..

— Ποῦ πρέπει νὰ ὀδηγήσω τὸν φύλακα τοῦ παπαγάλου; ἠρώτησεν εὐσεβάστως ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος.

— Εἰς τὸν σταῦλον, εἰς τὴν ἀποθήκην, εἰς τὴν κουζίαν, ἀδιάφορον! φθάνει νὰ μὴ τὸν ξαναἰδῶ στὰ μάτια μου.

Καὶ μανιῶδης ἡ Δεσποινὶς εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτιά της, τραντάζουσα τὰς θύρας.

Ὁ Λούλλη, τοῦ ὁποίου βαθύτατα εἶχε πληγωθῆ ἡ φιλοτιμία, μόλις καὶ μετὰ βίας ἔκραυε τὰ δάκρυα καὶ, ἀντιλέγων εἰς τὸν ἀρχιθαλαμηπόλον...

— Θέλω νὰ φύγω! Θέλω νὰ φύγω! — Ὁχι, δὲν θὰ φύγῃς, εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος...

Ὁ Λούλλη, ἂν καὶ καταθυμωμένος ἀκόμη, ἐστάθη ὅμως μετὰ χαρᾶς νὰ τοῦ βγάλουν τὴν γελόϊαν στολήν τοῦ φύλακος...

— Ἐκεῖ τὸς ὑπεδέχθη ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος, κοιλάρᾳς, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε ποδιὰν καὶ ἦτο ζωσμένος μετὰ μαχαίρια.

— Κύριε ἀρχιμάγειρε, τῷ εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος, σὰς φέρνω ἕνα μικρὸ μαρμιτόν.

— Καὶ τί νὰ τὸ κάμω; ἀπήντησε μετὰ βροντώδη φωνῇ ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος: νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, ἔχω ἄλλα δέκα!

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

τοῦ ἐχαμογελοῦσε, κ' ἐπῆρε θάρρος. Συμπάθεια ἐγεννήθη ἀμέσως μεταξὺ τοῦ μπάριμα-Πλαντέτου καὶ τοῦ μικροδυστυχοῦς...

Εἶχεν ἀφίστη τὴν πατρίδα τοῦ διὰ νὰ γείνη μουσικός, καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ φυλάγῃ ἕνα βρωμοπαπαγάλον...

— Πάψε λοιπόν, τῷ εἶπεν εἰς τὸ τέλος, γιατί δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ κλαῖς? Ἐλ' αὐτὰ θὰ διορθωθοῦν...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

τρον δλης τῆς κινήσεως, ἡ μεγάλη ὁδὸς τῶν Παρισίων. Παντὸς ὑπαίθρια μαγαζεῖα καὶ σταθμοὶ πλοιαρίων καὶ οἰκίσκοι πλοιοῖ.

Ὁ μικρὸς Ζάν-Μπατίστα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, ποτὲ δὲν ἐξῆλθεν εἰς τὸ Παρίσι παρὰ μόνον νύκτα, ἔμεινε καταγοητευμένος ἀπὸ τὸν θέαμα, ἂν καὶ ἐξαλίσθη κάπως ἀπὸ τὸν θόρυβον...

Ὁ Λούλλη, κατευχαριστημένος ποῦ τὸν ἔστειλαν ἔξω νὰ περιπατήσῃ μόνος του ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐστάθη προθύμως νὰ τῷ φορέσουν τὴν λευκὴν βλούζαν...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

τυχίαν των, καὶ θὰ τὰ ἔκαμαν νὰ συλλογισθοῦν ὅτι εἶνε ὄντα ἐστερημένα ἐνὸς μεγάλου ἀγαθοῦ καὶ ἀξιολύπητα. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου προσπαθεῖ νὰ πορευθῇ...

Ὁ Λούλλη, κατευχαριστημένος ποῦ τὸν ἔστειλαν ἔξω νὰ περιπατήσῃ μόνος του ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐστάθη προθύμως νὰ τῷ φορέσουν τὴν λευκὴν βλούζαν...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

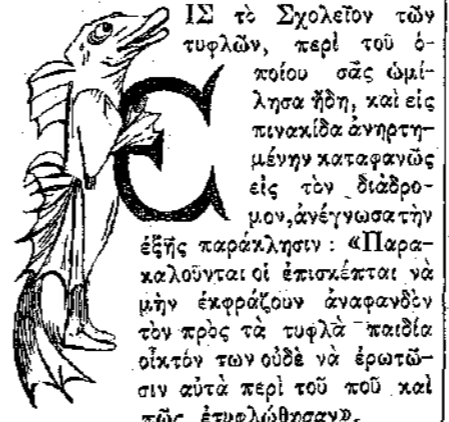
— Ἄς γίνουιν ἔνδεκα, τί πειράζει; εἶπεν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος καὶ, κατευχαριστημένος διότι ἀπῆλλάσσετο οὕτω...

καὶ—ὡς τὸ εἶπω ἀπεριφράστως—τὴν πρόστυχην αὐτὴν συνήθειαν. Ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς δυστυχίας ἐννοοῦν νὰ ἐκφράζουιν τὸν οἰκτὸν των φανερά. Βλέπουιν ἔξω φανὰ ἕνα παιδί μετὰ χαλασμένον μᾶτι, ἢ μετὰ παραμορφωμένον πρόσωπον, ἢ χωλόν, ἢ κουλλόν, ἢ ἐξαδάκτυλον...

Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἡ μικρὰ χωλὴ ἦτο εὐχαρὶς, γελαστὴ, εὐτυχεστάτη. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐμελαγχόλησε κ' ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε δόσθιμος καὶ συνεσταλμένη μέχρι πέλους. Τὶ ἔχρωστοῦσεν ἡ δυστυχὴ αὐτὴ εἰς τὴν κυρίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία τὴν ἐξεντροπίασε...

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΟΙΚΤΟΣ ΑΝΑΦΑΝΔΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ἸΣ τὸ Σχολεῖον τῶν τυφλῶν, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὠμίλησα ἤδη, καὶ εἰς πεινακίδα ἀνητημένην καταφανῶς εἰς τὸν διάδρομον, ἀνεγνωσάτην ἐξῆς παρακλήσιν: «Παρακαλοῦνται οἱ ἐπισκέπται νὰ μὴν ἐκφράζουιν ἀναφανδὸν τὸν πρὸς τὰ τυφλὰ παιδιά οἰκτὸν των οὐδὲ νὰ ἐρωτῶσιν αὐτὰ περὶ τοῦ ποῦ καὶ πῶς ἐτυφλώθησαν».

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Β. ΤΙ ΝΑ ΠΑΙΞΟΥΝ!

Η μητέρα της μικρής Κάκιας έπροσκάλεσε πέντε-έξη κοριτσάκια της ηλικίας της διά να παίξουν και να πάρουν το τσάι μαζί.

Όταν εβρεθούν πολλά μαζί, τα κορίτσια δέν είνε καθόλου φρονιμώτερα από τα αγόρια. Ίσως δέν μαλώνουν μεταξύ των τότων άσχημα, δσον τάγόρια· αλλά και τα κορίτσια είνε επίσης άτακτα, ζωηρά, άνησυχια, και χαλούν τον κόσμο από κρότους και φωνές. Η φωνές των μάλιστα είνε δξύτερες και διαπερασιώτερες. Η μητέρα της Κάκιας και η νταντάδες, έκείνο το άπόγευμα, έπληγαν να κουφαθούν.

— Όλίγη ήσυχία, παιδιά μου, να ζήτε! παρακαλεί η μητέρα. Μας πήρατε τ' αυτιά. Κορίτσια έπροσκάλεσα σήμερα η... άτρομηχανές;

Τού κάκου! Τα κοριτσάκια γελούν και ξεφωνίζουν άκόμη δυνατώτερα. Η παρομοίωση της μαμάς τους έφάνη τόσο άστεία! Άκούτ' έκεί να τές 'πή άτρομηχανές!...

Έχόρεψαν, έτρεξαν, έπήδησαν, έκυλισθήκαν κάτω, έξάρωσαν τα φορέματά των, και έπιτέλους έκουράστηκαν. Τότε έμαζεύθησαν όλα εις το κεφαλόσκαλον και έκάθησαν στρυμωγμένα εις τα δύο πρώτα σκαλοπάτια. Έμοιαζαν την ώρα εκείνη με πουλάκια, που άφου κουρασθούν να πετούν δλονέν εις τον άέρα με κελαδήματα, γυρίζουν έπειτα όλα μαζί και στρυμόνονται εις το γέισον της στέγης, εκεί-κοντά 'στη φωλιά των.

— Πώς ιδρώσατε κ' έξεσταθήκατε, παιδιά μου! έπεν η μητέρα της Κάκιας, που έβγηκε έξω με άπορίαν να ιδη τί γίνονται τα κοριτσάκια, έπειδή δέν άκουγε πλέον τές φωνές των... Έκουράσθητε λιγάκι ως την ώρα που θα έλθω το τσάι, και παίξετε πιδ ήσυχια παιχνίδια. Θέλετε να σας φέρω κουκλες;

— Ω, όχι κουκλες! διαμαρτύρεται η Κάκια. Και η μικρές της φίλες, μ' ένα περιφρανητικόν μορφασμόν, φαίνεται ότι την έπιδοκιμάζουν.

Έχετε βέβαια παρατήρηση, ότι τα κοριτσάκια δέν παίξουν ποτέ με

ευχαρίστησι κουκλες δταν είνε περισσότερα από δύο. Με άληθινή ευχαρίστησι παίξουν δταν είνε μόνα των. Φαίνεται ότι φοβούνται μη τους σπάσουν τές κουκλες των. Βέβαια, δέν δανείζει κανείς και δέν έμπιστεύεται τόσο εύκολα εις ξένα χέρια τα παιχνίδια του!... Έπειτα, ποιός ξέρει, εμπορεί και να εντρέπωνται, να φοβούνται όλλον μη τές πουν μικρούλες! Η κουκλες είνε, βλέπετε, για τα μωρά.

— Όχι, όχι κουκλες!
— Τότε να μπήτε μέσα—είνε πιδ καλά από εδώ—και να παίξετε ντόμινο.

— Ω, ντόμινο! είνε σαχλά!

Φθάνει να υποδειξέτε ένα παιχνίδι εις τα παιδιά, διά να τός βρούν άμέσως σαχλό και να χάσουν κάθε όρεξη για να τός παίξουν. Έτσι από πνευμα άντιλογίας.

— Παίξετε λοιπόν όπως θέλετε και όπως σάς άρέσει, λέγει η μητέρα· φθάνει μόνον να κάμετε λίγη ήσυχία.

Τα κοριτσάκια γυρίζουν με δυσθυμία εις το σαλόνι και δέν γνωρίζουν τί να παίξουν.

— Ρίχνουμε πασιέντσες; προτείνει η Λιλίκα.

— Ούφ, άηδία!

— Παίζουμε τόμπολα; προτείνει η Έλεντίσα.

— Ούφ, προστυχιά!

— Δόνουμε αινίγματα; προτείνει η Άνθή.

— Ούφ, πονοκέφαλος!

Έτσι άπορρίπτονται όλα, το ένα κατόπιν του άλλου, έως δτου η Φιφή, μία μικρούλα με ξανθά μαλλιά και έξυπνα μάτια, προτείνει:

— Παίζουμε το ζορν-φιξ;

— Τι είνε πάλι αυτό το ζορν-φιξ; την έρωτον πέντε στοματάκια.

— Νά, η Κάκια θα είνε στο σπίτι της και θα δέχεται σήμερα επισκέψεις, όπως η μαμαδάς. Και 'μετς θα έλθουμε τάχα να την επισκεφθούμε· αυτό είνε το ζορν-φιξ.

Το παιχνίδι άρέσει πολύ εις όλα τα κοριτσάκια και άποφασίζουν να τός παίξουν.

Η κυρία δέχεται λοιπόν!
(Έπειτα συνέχεια)

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

— Πάλι τα ίδια! άνέκραζεν ύψων τους όμους· μα δέν θα τελειώση τέλος πάντων αυτή η υπόθεσις!

— Δέν είνε τίποτε, έπεν η Έλκα, κάποια παρεξήγησις, την όποιαν η κατάσταση σας θα διαλύση...

— Θέλετε να σας συνοδεύσω; ήρώτησεν ο Βλαδίμηρος.

— Όχι, σ' ευχαριστώ, Βλαδίμηρε!

Ο καθηγητής έξήλθε μόνος, και μετά έν τέταρτον της ώρας εισήρχετο εις το γραφείον του κ. Κέρστορφ.

Ο άνακριτής ήτο μόνος την στιγμήν εκείνην με τον γραμματέα του. Κατόπιν συνεντεύξασα του με τον διοικητήν Γόρκον και τον συνταγματάρχην Ραγκενώφ, είχε ληφθή η άπόφασις ν' άνακριθῆ και πάλιν ο καθηγητής, αλλά να μη διαταχθῆ άκόμη η σύλληψις του, έκτός εάν ο άνακριτής ήθελε κρίνη τούτο άναγκαζόν.

Ο κ. Κέρστορφ προσεκάλεσε τον Νικολέφ να καθήση, και με φωνή εις την όποιαν διακρίνετο κάποια συγκίνησις, τώ έπεν:

— Κύριε Νικολέφ, χθές, υπό τα όμμάτα μου, έγένετο και δευτέρα έρευνα εις το καπηλειον του Σπασμένου Σταυρού... Οι χωροφύλακες έπεθεώρησαν λεπτομερέστατα την οικίαν όλόκληρον χωρίς ν' άνακαλύψουν κανέν άλλο τεκμήριον... Εις το δωμάτιον όμως, εις το όποιον είχατε κοιμηθῆ την νύκτα της 13 προς την 14 Άπριλίου, ιδού τί εύρέθη.

Και παρουσίασεν εις τον καθηγητήν το τεμάχιον του χαρτονομίσματος.

— Τι είνε αυτό το χαρτάκι; ήρώτησεν ο Δημήτριος Νικολέφ.

— Έβλε λείψανον χαρτονομίσματος, τός όποιον έκάη και έρρίφθη εις την στάκην της έστίας.

— Άπό τα χαρτονομίσματα που έκλάπησαν από τός πορτοφόλι του Πός;

— Κατά πάσαν πιθανότητα, άπεκρίθη ο άνακριτής· νομίζω δέ ότι δέν θα έκπλαγῆτε, κύριε Νικολέφ, εάν σας έπω ότι τούτο άποτελεῖ ένδειξιν εναντίον σας.

— Έναντίον μου; έπανέλαβεν ο καθηγητής, αναλαμβάνων και ειρωνικόν και άγέρωχον ύφος του. Έξακολουθούν λοιπόν άκόμη, κύριε δικαστά, αι εναντίον μου ύπόνοιαι και δέν ήρκεσαν αι δηλώσεις του Βλαδίμηρου Γιαννώφ να σας άποδείξουν την άθωότητά μου;

Ο κ. Κέρστορφ άπέφωγε ν' άπαντήση. Έκόνταζε μετά μεγάλης προσοχής τον Νικολέφ, τον δυστυχῆ αυτόν τός όποιου η άσθενική έψις έμαρτύρει

έτι άκόμη δέν είχε συνέλθῆ εκ τός ήθικου κλονισμού τός όφειλουμένου εις την σειράν αυτήν των δοκιμασιών. Και αι δοκιμασίαι του δέν είχαν, φαίνεται, τελειωμέν, άφου και άλλα ύπόνοιαι ήγγέροντο εναντίον του.

Ο Δημήτριος Νικολέφ έθεσε την χειρά του εις τός μέτωπόν του και έπεν:

— Όστε αυτό το τεμάχιον τός χαρτονομίσματος άνευρέθη εις την έστίαν τός δωματίου όκου είχα διανυκτερεύση;

— Μάλιστα, κύριε Νικολέφ.

— Και τός δωμάτιον αυτό είχε κλειδωθῆ μετά την πρώτην έρευναν;

— Έίχε κλειδωθῆ και είνε βέβαιον, ότι η θύρα του δέν ήνοιχθη.

— Όστε κανείς δέν ήμπόρεσε να εισέλθῆ εις τός δωμάτιον;

— Κανείς.

Οι όροι έδώ άντεστράφησαν. Ο καθηγητής άνέκρινε τον δικαστήν.

Τός χαρτονομίσμα αυτό, υπέλαβεν ο Νικολέφ, εξετάζων τός λείψανον, πρώτα έκηλιδώθη με αίμα και κατόπιν έκάη εις την έστίαν, όκου άνευρέθη μέσα εις την στάκην. Δέν έχει ούτω;

— Άκριβώς.

— Τότε πώς διέφυγε τας έρέυνας σας κατά την πρώτην σας έπίσκεψιν εις τός καπηλειον;

— Δέν είμφορώ να τός έξηγήσω αυτό και άπορώ, διότι βεβαίως θα εύρίσκετο έξ άρχης εις εκείνην την θέσιν, άφου δέν είνε δυνατόν να τός έβαλε κανείς κατόπιν.

— Κ' εγώ δέν άπορώ όλιγώτερον από σας, απήντησε με κάποιαν ειρωνείαν ο Δημήτριος Νικολέφ. Άπορώ και άνησυχώ συγχρόνως, διότι βεβαίως έμε κατηγορούν, ότι έκασα αυτό τός χαρτονομίσμα και τός έρριψα εις την έστίαν· δέν έχει ούτω;

— Σας, άπεκρίθη ο κ. Κέρστορφ.

— Και έπειδή αυτό τός χαρτονομίσμα,

έξηκολούθησεν ο καθηγητής εις ειρωνικώτερον άκόμη τόνον, άπετέλει μέρος της δέσμης, την όποιαν περιείχε τός χαρτοφύλακιον του Πός, και έπειδή έκλάπη από τός χαρτοφύλακιον μετά την δολοφονίαν τός κομιστού, ούδεμία άμφιβολία, ότι ο κλέπτης ήτο ο ταξειδιώτης ο έμποδος είχε κοιμηθῆ εις έκείνο τός δωμάτιον· και τέλος, έπειδή εγώ είχα κοιμηθῆ εκεί μέσα, άρα εγώ είμαι ο δολοφόνος!...

— Εμπορεί κανείς ναμφιβάλλῃ;... ήρώτησεν ο κ. Κέρστορφ, ο όποιος έξηκολούθει να παρατηρῆ προσεκτικώς τον Νικολέφ.

— Ποσώς, κύριε άνακριτά. Όλα αυτά είνε άλληλένδετα. Ο συλλογισμός είνε τέλειος... Μου έπιτρέπετε όμως, κύριε άνακριτά, εις τόν ιδιόν σας νάντιτάξω τον ιδιόν μου;

— Ευχαριστώ, κύριε Νικολέφ.

— Εις τας τέσσαρας τός πρώτ' εγώ έφυγα από τός καπηλειον τός Σπασμένου Σταυρού. Την ώρα εκείνην τός έγκλημα είχε πλέον διαπραχθῆ; Ναι,

Σταμ. Σταματίου, (Τό Κεντρί.)

εάν εγώ είμαι ο δράστης· όχι, εάν δέν είμαι εγώ. Αυτό προς τός παρὸν δέν μας ενδιαφέρει. Ήθελα όμως να σας έρωτήσω, κύριε άνακριτά: εμπορείτε να βεβαιώσετε ότι ο δολοφόνος, μετά την άναχώρησίν μου, δέν είχε καιρόν να λάβῃ όλα τός μίτρα και τας προφυλάξεις, να ενεργήσῃ δηλαδή ούτω πώς, ώστε αι ύπόνοιαι να στραφούν εναντίον τός ταξειδιώτου, δηλαδή εναντίον έμου, να εισέλθῆ εις τός δωμάτιον, να τοποθετήσῆ εκεί τον συνδαυλιστήρα, να ριψῆ εις την έστίαν ένα αίματομένον και μισοκαυμένον χαρτονομίσμα, και τέλος να ξύσῃ όλιγον απέξω τόν τοίχον τός παραθύρου, διά να φανῆ τάχα ότι εγώ τός διεπέλισα και έπήγα εις τός άλλο δωμάτιον να φονεύσω τον Πός εις τός κρεβάτι του;

— Έξ όσων λέγετε, κύριε Νικολέφ, προκύπτει ρητή καταγγελία εναντίον τός καπήλου Κρόφφ.

— Τός Κρόφφ η οίουδήποτε άλλου. Έγώ άλλως τε δέν πρόκειται να ανακαλύψω τον ένοχον. Πρόκειται να μυνθώ και άμυνομαι!

Η στάσις αυτή τός Δημητρίου Νικολέφ έκασε μεγάλην έντύπωσιν εις τον κ. Κέρστορφ. Ο,τι τώ έλεγε τώρα, και αυτές τός είχε συλλογισθῆ πολλάκις. Όχι, δέν ήμπορούσε να πιστεύσῃ ως ένοχον άνθρωπον τός όποιου ο βίος υπήρξε τόσο έντιμος... Άλλά πώς να θεωρήσῃ ένοχον τον Κρόφφ; Η άνακρισις, αι έρευναι, αι πληροφορίαι, αι καταθέσεις, τίποτε τός ένοχοποιητικόν δέν έφεραν εις φως εναντίον τός καπήλου. Και ο άνακριτής έξέθεσε διά μακρών όλας αυτάς τας αντιρρήσεις εις τον Νικολέφ, ο όποιος εις τός τέλος έπεν:

— Κύριε άνακριτά, εις σας άπόκειται να ποφανθῆτε πότος εκ των δύο μας, ο Κρόφφ η εγώ, φαίνεται ως ο πιθανώτερος ένοχος. Κάθε δικαίος άνθρω-

Άντ. Βώτης. Ριγολέτος. Χρυσόμαλλον Δέρας. Άναγεννώμενος Φοίνιξ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ("Ιδε ύποθετον σχετικόν άρθρον.")

ΟΙ άλλασσοντες κατοικίαν συνδρομη-
ταί, παρακαλούνται, διά τὰ μὴ παραπί-
πτῃ τοῦ φύλλον των, νὰ δηλώσων ἀμέ-
σως τὴν νέαν τῶν διδόντων εἰς τὸ
Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50
λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα-
βλας. Ἄλλως δὲν εὐθιγόμεθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ
γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι,
πωλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλ-
λους, ὃν ἕκαστος πωλεῖται 20 φύλλα
καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πε-
ραιῶς μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου ἐκ τῶν Ἐπιτα-
χιῶν μέχρι τῆς 1 Ἀυγούστου ἐκ τοῦ Ἐξωτε-
ρικοῦ μέχρι τῆς 14 Ἀυγούστου.

303. Λεξιγρῖφος.

Τὸ πρῶτον μου πᾶν ὃν ἀκολουθεῖ
Ὅπου κ' ἂν πάη, ὅπου κ' ἂν σταθῇ.
Ἄγριον ζῶον τέλλο,
Ὅχι πολὺ μεγάλο,
Καὶ τ' ἔλον μίαν νῆσον
Ἀποτελεῖ καὶ... ἄσπον!

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ἐνδόξου Ἑλληνοσ

304. Στοιχειδιγρῖφος.

Βουνὸν εἶμαι ἀττικὸν
Εὐμορφον καὶ ἑκαουστὸν.
Ἄν μάλ' ἄλλης τὸ κεφάλι,
Μὲ χαρὰν τρέχουν σὲ μὲ
Κ' οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσανθέμων

305. Αἶνιγμα.

Οἱ κάμποι μου ξεροὶ καὶ γυμνωμένοι,
Δίχως νερὸ σταλιά οἱ θάλασσές μου,
Καὶ δίχως σπίνια οἱ χάρτες οἱ τρανές μου!
Δὲν εἶμαι τίποτε, κ' εἶμαι ἡ οἰκουμένη!

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Παλαιολόγου II'

306. Ρῆμος.

- * = Σύνφωνον.
- * * * = Ἀρνητικόν.
- * * * * * = Χαρίζεται.
- * * * * * * = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
- * * * * * * * = Συστατικὰ τοῦ σώματος.
- * * * = Σύνδεσμος.
- * = Φωνῆεν.

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Γέρο-Καπετάνιου

307. Ἐπιγραφή.

Α Ε Ρ Μ Ι Ε Υ Σ Ι
Ν Υ Ε Η Α Κ Ε Τ Π

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μαρσαδίως Αἰμῆνης

308. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόσως.

Αἶ! κάτι θὰ σὰς 'πῶ, παιδιὰ:
Μέσα 'στὰ λίγα λόγια αὐτὰ
Ποῖα ἀρχαία κρύβεται θεά;

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Πλωτάρχου Νέμου

309. Κεντρομμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν κρῖα γράμματα εἰς ἑκάστην τῶν
κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ λοιπὰ
καθ' ἣν εὐρίσκονται αἰετὰν, σχηματίζεσθε ἀρ-
χαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:
Ἄγρος, Ἀμῶς, Ἄθος, Πίσσα, Πανία, ἄτομον

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Ἰδανικότητος

310. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κά-
τωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς
δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω κα-
θεξῆς, σχηματίζουσι ἀρχαῖον ρήτῃρα:
1, Ἀρχαῖος συγγραφεὺς χαριτογράφος, 2,
Θά εἶσαι, ἐάν με λύσῃς, 3, Ἦρωσις, ζῶον καὶ
ἀστερισμὸς, 4, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, 5,
Δένδρον καρποφόρον, 6, Πόλις τῆς Θεο-
σαλίας.

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Βενεμένης Κόττας

311. Φωνηεντόλιπον.

κνν-κλς-κμ-κν-μ-κν

Ἐστάλη ἐπὶ τοῦ Ζακυνθίου Μπουγουρίτη

312. Ρῆφος.

τον	τον	τον	τον	γαλα	γαλα	γαλα
τον	τον	τον	τον	γαλα	γαλα	γαλα
τον	τον	τον	τον	γαλα	γαλα	γαλα
τον	τον	τον	τον	γαλα	γαλα	γαλα
τον	τον	τον	τον	γαλα	γαλα	γαλα
τον	τον	τον	τον	γαλα	γαλα	γαλα

Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Μαγαμένης Φύσεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 26.

238. Καρδία (Κέρ, διά.)—239. Σικυὼν
(συκῆ, ὄν = τῷ ΟΝτι...)—240. Ὁ Μούρ-
μιος, ἡ μούρμια.—241. Μιλτων-Μίλων.—
242. Ἀκαστος-Ἀστακός.

243. ΑΡ 244. Τὰ ἀντίθετα:
I-TE-A Ἄρον, γελοῖος, γυνή,
ΑΡ-TE-MI-ΣΙ-Α ὄρατα, ἀσός, τῆ ἀν-
αλλαγῆ διὰ τοῦ Μ:
Α-ΣΙ-Α Νασίμ, Ἐλιγμός, Ὑ-
μῆν, Ἄρωμα, Σάμος = ΝΕΥΑΣ.—245.

Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούοντας αὐ-
τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.—
246. Περί Ὀμηρον πολλαὶ ὀφθαί εἶσι (περὶ
Ο μι - ρουπολλ' ἐφ' ὃ - με εἰς υ.)—247. Τοῦ
Νικηφόρου Ὀυρανοῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 σιγρῶν
λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτά 6
μόνον μὲ παρ' αὐτὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κ ε φ α λ α τ α τὰ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν 16 πληροφῶν-
ται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ περὶ αὐτὰ ἢ παρὰ τὴν ἀπλᾶ
στοιχεῖα τῶν 8 σιγρῶν, ὁπολοῦνται ὡς 25 λέξεις
ἀπλᾶι.— Αἱ μὴ συνοδοκηθῆναι ἐπὶ τοῦ ἀνεπίμου
ἀγγελταὶ δὲν δημοσιεύονται].

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὰς Δνίδας Μελα-
χροῦνην Ἀφροδίτην, Χιούλαν Κατσά-
νου, Ἀνθῆν Ἀποστολοπούλου καὶ Βασιλικὴν
Νταϊροπούλου, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παρα-
στάσεως τῆς δουλείας τῆν 27 Ἰουλίου 1908.

— Ζιζάνιον Πόγγου, Μορδαῖαν
Ἐσχὴ τῆς Μάννας, διατὶ μ' ἐλησμονήσατε;
μήπως δὲν ἐλάβατε κάρταν μου;— Ζιζάνιον
Πόγγου. (H, 371)

Ἐυχαριστῶ πολὺ, Ἄστυ τῆς Ἰωνίας, διὰ
τὰ θερμὰ συλλυπητήριά σας.— Πανα-
λοῦδα τοῦ Ἀγροῦ. (H, 372)

Συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐ-
ξελάσεις τὴν Δυσσηχὴ Ὑμαρῆν.
Ρομαντικὴ Καρδιά. (H, 373)

Σύλλογος. Ἐἰμυρῶδες χαριετίων ὑποθη-
σιότητα **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙ-
ΣΜΟΥ**, ὑπόσχεται μετὰ 27 ψευδονυμῶν
μελῶν του πανηγυρικώτατον ἀσπρισμα.
(H, 374)

Ἐἰς τοὺς δι' ἐκλογικὴν περιοδείαν ἀπὸ τὴν
Ἑπτάνησον καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἀναχω-
ρήσαντας φιλέτατους Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας
καὶ Μαγαρωμένον Βασιλῆην, ὡς καὶ τὸν πρό-
μηνος διὰ Πόγγου ἀναχωρήσαντα ἀγαπητὸν
Ἐρμόνην, εὐχομέθα... καλὴν ἐπιτυχίαν καὶ
ταχεῖαν ἐπάνοδον.— Νικολάου, Ἐδνήτης Φι-
λοδοξία. (H, 375)

Στὴν Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαγτίου, ἀναχω-
ρήσασαν εἰς Ἀθήνας πρὸς διδασίαν τοῦ
προγράμματος τῆς «Πανελληνίου Αἰγυπτια-
κῆς Ἐνώσεως» εὐχομαι καλὸ ταξίδι, καλὴν
ἐπιτυχίαν καὶ ταχεῖαν ἐπάνοδον.
Ἐσχὴ τῆς Μάννας. (H, 376)

Ταξιδεύουσα παῶν ἀνταλλαγῆν καρτῶν ἐ-
υχαριστοῦσα ἀποστέλλω τὰς μοι.— Ὀδρα-
νία II. Ἀλεξάνη, Τάραφα (Λακεδαιμόνας).
(H, 377)

Στὴν λατρευτὴν μου Βικτωρίαν στέλλω
Σθερρότατα συγχαρητήρια διὰ τὸ «Ἄρι-
στά» τῆς— Ἀθῆνα. (H, 378)

Τὴν 25ην Μαγτίου συνοδεύουν ἐγκάρδιοι
ἔσχαί μας ὑπὲρ ταχεῖας ἐπάνοδου καὶ ἀ-
ναρρώσεως.— Βασιλόπουσι, Ἐσχὴ Μάννας,
Γαζία, Γλυγοκοντάλα, Πλάτανος. (H, 379)

ΕΛΛΗΝΟΜΑΚΕΔΟΝΟΠΑΙΣ (πρῆφν
Ἐπιτομὴ τῶν Ἀγρόφων, Ἀντιπρόσωπος
«Ἐλατίδος» καὶ «Πανελληνίου»
Ἐποπῆφιος Δημοψηφίσματος (H, 380)

Ἀσπρίσατε ὅλοι Ἀναγέννησιν τοῦ Ἐλ-
ληνισμοῦ, 25ην Μαγτίου, Ἐσχὴν τῆς
Μάννας.— Μενεξεδίνου Μπουμπιάτι.

Προκαλῶ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς Ἐθνικῶν Ἰδεῶ-
δες δηλώσαι, ἐάν ἡ Μαγαμένην Ἀκρο-
μαλιῶδ συλλογῆ ἦτο ἰδιχὴ του ἢ οὐκ! Ἐάν
δὲν ἀπαντήσῃ, κρινεται ἔνοχος.
Ζήτω ἡ Ἑλλάς. (H, 382)

Ἀπαγορεύομεν ρητῶς ἐπὶ Ζήτω ἡ Ἑλλάς
ἐπὶ κοινῇ διαγραφῆς ἐκ τῆς ομάδος, νὰ
ἀπαντήσῃ ἐπὶν Μαγαρωμένον Βασιλῆην,
διότι εἶνε πασίγνωστον ὅτι τὸ Ζήτω ἡ Ἑλλάς
εἰς πολλὰ μέλη μας ἐδάνησιν Ἀσκήσεις καὶ
ὅτι αἱ τοῦ Μαγαρωμένου ἀσκήσεις δὲν ἀξι-
λοῦν... μὲ κεντάρια!— Ὀμάς Ἰαπωνίων.
(H, 383)

Προκληθεῖς ὑπὸ Ἀθηναίων φίλων, δηλῶ
ἐπισήμως, ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ Ζήτω
ἡ Ἑλλάς ὡς κάλλιστον συνθήτην Ἀσκήσεων.
— Αἰμίμητος Γελοιοποιός. (H, 384)

Ἀφιχθεῖσα εἰς Ἀθήνας χαριετῶς Διαπλα-
στικὴν κίνησιν αὐτῆς.— Εἰκοστὴ Πέμ-
πη Μαγτίου. (H, 385)

Ἐγκαρδίως εὐχαριστῶ Ὀνειροπόλον Ψυ-
χῆν δι' εὐγενῆ εἰσθημάτων τῆς ὑπὲρ τοῦ
ψευδονύμου μου.— Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαγ-
τίου (H, 386)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμος 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6,
7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20,
21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος,
καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ
ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμος 8 (οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8,
9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50
ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1907)

Τόμος 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος
τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 8,50.
Χρυσὸς φρ. 6 ταχυδρομικ. 8,50.

Τόμος 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905,
ὃν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδειος φρ. 7. Χρυσὸς φρ. 10.

Τόμος 2: τοῦ 1906 καὶ 1907, ἕ-
καστος ἀδει. φρ. 8. Χρυσὸς φρ. 10.